

Mál nr. 154/2018**M og
V vegna slysatryggingar sjómanna****Ágreiningur um bótaskyldu úr slysatryggingu sjómanna, skilmálar SS 25.****Gögn.**

Málskot, móttakið 17. maí 2018, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 31.5.2018, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Ágreiningur máls þessa lýtur að því hvort M eigi rétt á bótum úr slysatryggingu sjómanna hjá V. Málsatvik voru með þeim hætti að þann 2. maí 2013 var M að vinna við þökkun um borð í togaranum Arnari HU – 1. M var að aðstoða starfsmann við að losa þönnu sem var föst í frystitæki. Að beiðni starfsmannsins togaði M í þönnuna. Við það losnaði þannan skyndilega og þurfti M að grípa hana svo koma mætti í veg fyrir að hún rynni á gólfið og mögulega á þá starfsmenn sem þar voru fyrir við störf. Við það að grípa þönnuna kveðst M hafa fengið hnykk á öxlina. Fann hann fyrir verk í öxlinni, en taldi að um tímabundin verk væri að ræða. Lauk hann við túrinn. Eftir þetta átti M í vandræðum með að lyfta hendinni.

Ekki verður séð að nokkur ágreiningur sé til staðar milli aðila um að málsatvik hafi verið með þeim hætti sem hér er lýst, enda benda öll gögn málsins til þess að þessi lýsing sé í samræmi við það sem gerðist umrætt sinn.

Í málinu liggur m.a. fyrir læknisvottorð, dags. 7.4.2017. Í vottorðinu koma fram upplýsingar um komur M á heilbrigðisstofnanir og þær meðferðir og lyfjagjöf sem M hefur fengið hjá læknum og heilbrigðisstarfsmönnum frá því að slysið átti sér stað og til þess tíma er vottorðið var gefið út. Í vottorðinu kemur fram að M hafi strax í upphafi eftir verið greindur með alvarlega tognun í öxl. Af upplýsingum sem fram koma í vottorðinu verður ráðið að M hafi, þrátt fyrir það, jafnan verið meðhöndlaður sem um tímabundin verk í öxl væri að ræða. Þetta verður m.a. ráðið af þeirri meðferð sem M fékk hjá læknum og heilbrigðisstarfsmönnum, þ.e. honum var gefin sprauta, ávísað var á bólgueyðandi lyf þ.e. stera- og deyfilyf eftir atvikum, auk þess honum var ráðlagt að leita til sjúkraþjálfara. M var t.a.m. til meðferðar hjá sjúkraþjálfara um nokkurra ára skeið frá því að slysið átti sér stað. Á þeim tíma komu tímabil sem M taldi að hann væri búinn að jafna sig, en svo tóku eymslin sig upp aftur.

M stundaði sjómennsku frá því að slysið átti sér stað þar til í nóvember 2016, er hann hóf að vinna í landi, nánar tiltekið hjá Mjólkursamlaginu á Sauðárkróki. Fljótlega eftir að hann skipti um starfsvettvang fóru einkenni í öxl að plaga hann meira en áður. Er þessum einkennum m.a. lýst í vottorði Þorsteins Þorsteinssonar, dags. 30.01.2018, en þar kemur fram að hann hafi þurft að gefa vinnuna hjá Mjólkursamlaginu upp á bátinn af þessum sökum.

V var tilkynnt um slysið þann 20.01. 2017.

V hafnar bótaskyldu. Sú höfnun byggir einkanlega á þeirri forsendu að tilkynning um slys M hafi ekki borist V innan þess ársfrests sem 1. mgr. 124 gr. váttryggingarsamningalaga (vsl) nr. 30/2004 kveði á um og því hafi frestur M til að tilkynna um slysið til V verið liðinn þegar tilkynningin barst. Af þeim sökum eigi M ekki rétt á greiðslum úr slysatryggingu sjómanna hjá V.

Álit.

Hlutverk Úrskurðarnefndar í vátryggingarmálum er einkum að kveða á um hvort bótaskylda sé til staðar eður ei vegna einstaka vátryggingaraburðar.

Samkvæmt 1.mgr. 124. gr. vsl. glatar sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysatryggingu rétti sínum ef krafa um bætur er ekki gerð til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um atvik sem bótakrafan er reist á. Samkvæmt margítrekuðum niðurstöðum dómstóla ber að miða upphaf umrædds tilkynningarfrests við það tímamark sem sá sem rétt á til bóta vissi eða mátti vita um þau atvik sem bótakrafan grundvallast á. Það þýðir í umræddu tilviki að tímafresturinn varðandi tilkynningu til V um kröfu um bætur miðast við það hvenær M vissi eða mátti vita um varanlegar afleiðingar slyssins sem hér um ræðir.

Eins og fram kemur í gögnum málsins, þ.e. einkum fyrirbyggjandi læknisvottorðum, er hvergi að finna þá greiningu hjá læknum að umrætt slys hafi átt að leiða til varanlegra afleiðinga fyrir M. Sú meðhöndlun sem M fékk hjá læknum og heilbrigðisfólki á tímabilinu frá því slysið átti sér stað þar til M varð ljóst að slysið hafði varanlegar afleiðingar á heilbrigði hans virðist öll hafa miðast við það, a.m.k. ef mið er tekið af þeim gögnum sem liggja fyrir hjá Úrskurðarnefndinni, að vinna bug á tímabundnum afleiðingum slyss.

Með vísan til þessa verður því ekki ráðið af gögnum málsins að M hafi vitað eða mátt vita um varanlegar afleiðingar slyssins með vísan til þeirra gagna sem fyrir liggja og þeim meðferðum sem honum voru ráðlagðar í tengslum við þær greiningar sem liggja fyrir í gögnum málsins. Gögn málsins benda því ekki til annars en að raunverulegar afleiðingar slyssins hafi M fyrst verið kunnar eftir að hann hóf störf á nýjum vinnustað í nóvember 2016 og þurfti í kjölfar þess að hætta því starfi sökum mikilla verkja í öxlinni ríflega þremur árum eftir að slysið átti sér stað.

Með vísan til þess að ekkert í gögnum málsins bendir til annars en M hafi fyrst mátt vera ljósar varanlegar afleiðingar slyssins í nóvember 2016 verður að telja að tilkynning um slysið til V þann 20.01.2017 hafi verið innan þeirra tímamarka sem 1.mgr. 124. gr. vsl kveður á um, og því eigi M rétt til greiðslu á bótum úr slysatryggingu sjómanna hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr slysatryggingu sjómanna hjá V vegna slyssins.

Reykjavík, 19. júní 2018.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Lúðvík Bergvinsson lögm.